

[Poul Møller.]

Det hele taget er der efter andenbehandlingen fremkommet synpunkter overfor enkeltveder, som det er rimeligt at overveje uden et sagligt ganske ubegrundet tidspres over folketingets hoved. Vore hænder kan og bør ikke være bundet af en forhånds aftale fra i foråret imellem to af folketingets partier.

Jeg hørte nok, at ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Bundvad, sagde, at nu måtte der mere fart på. Jeg synes egentlig, der har været al den fart på i denne eftersommer, som det ærede medlem har kunnet forlange. Vi har allerede begyndt udvalgsbehandlingen af den i dag foreliggende sag, før vi har haft første behandling af den. Vi har fra oppositionens side været villige til at drøfte ethvert problem, regeringen har rejst overfor udvalget i den sidste uges tid. Flertallet kan naturligvis fortsat sætte sin vilje igennem med hensyn til tidsplanen, således som det er dets ret — sådan er folkestyrets idé — men er der i virkeligheden et flertal i det nøje ting herfor? Er det ikke et forhåndsløfte, som er blevet aftvunget tingets største parti af et af tingets mindre partier? Er sandheden ikke den, at også det parti, jeg her nævner, nemlig det radikale venstre, i virkeligheden efterhånden må være lydhørt overfor de problemer, som har vist sig mellem anden og tredje behandling, og som kræver en saglig overvejelse? Jeg nævner f. eks. privatpensionisternes problemer. Ville det være urimeligt at bede det radikale venstre for en gangs skyld prøve at være enig i de betragtninger, som „Politiken“ har fremført? Men flertallet har selvfølgelig sin ret, hvis dette flertal består — sådan er folkestyrets idé.

For det konservative folkeparti står det imidlertid klart, at denne sag er af en så indgribende karakter og dens rette udformning af en så væsentlig betydning for hele vort samfund, at vi, selvom vi er utilfredse med det foreliggende lovforslag, og selvom vi ikke er i stand til at acceptere den finansieringsplan, ministeren har forelagt, alligevel vil blive ved forhandlingsbordet og vil søge at trænge til bunds i alle de forhandlingsmuligheder, der måtte være. Af de indrømmelser og af den imødekommenhed, vi her vil møde, afhænger det konservative folkepartis endelige stilling til dette

lovforslag og til de problemer, der står i forbindelse med det.

Svend Jørgensen: Det foreliggende lovforslags forhistorie er jo ret enestående, eftersom det med nogenlunde sikkerhed kan fastslås, at det inden sin første behandling her i tinget er opgivet såvel af forslagsstilleren, finansministeren, som af de partier, på hvis foranledning det er blevet til. Lovforslaget blev jo fremkaldt af et ønske fra venstre og det konservative folkeparti i forening ved anden behandling af forslaget om folkepensionen. De to partier havde gjort deres tilslutning til folkepensionens vedtagelse afhængig af, om det ville kunne lykkes at gennemføre en ordning med konjunktursikret forsikringsmæssig opsparring, der gav en pension på højst 2 500 kr.; og om det ville kunne lykkes at finde besparelser på statsbudgettet til et beløb af 100 mill. kr. Det blev så overdraget den højtærede finansminister at udarbejde forslag, som kunne imødekomme de to partiers ønsker.

Det var ikke nogen let opgave, så meget mere som der kun forelå en højst ufuldstændig skitse fra de konservative og venstre, og det var tillige en i høj grad bunden opgave. Fra socialdemokratisk og radikal side er der i udvalgsbetænkningen, som blev afgivet inden andenbehandlingen af folkepensionsforslaget, givet tilsagn om at medvirke til en sådan ordning som en alternativ ordning overfor folkepensionen, og det løfte står vi naturligvis ved. Men når det nu især fra venstres side hævdes, at man skal have i både pose og sæk, er det på sin plads her at minde om, hvad man fra såvel radikal som fra socialdemokratisk side har forpligtet sig til.

De to partier, på hvis foranledning lovforslaget er blevet til, har ikke desto mindre efter betænkningens afgivelse, hvori der udtrykkelig tales om en alternativ ordning, stillet krav om, at såvel den konjunkturregulerede opsparring som folkepensionen skulle udbetales. Dette vil blive meget dyrt for staten, og virkningerne er ganske uoverskuelige. I den omtalte betænkning har vi da heller ikke givet noget løfte i så henseende.

Ifølge lovforslaget skal man kunne tegne de omtalte forsikringer, indekskontrakter,